

IZ RIBARSKE PRAKSE

Rezolucija o politici razvoja vodoprivrede u Jugoslaviji

Savezna skupština, i to Vijeće naroda i Privredno vijeće, donijeli su na sjednicama 25. 6. 1970. ovu rezoluciju, koja je važna za čitavu zemlju uopće, a tiče se i ribarstva i ribnjačarstva. (Službeni list SFRJ br. 28/1970)

Na najvišem nivou izvršena je ocjena stanja vodoprivrede u 11 točaka i dane su osnovne smjernice za daljnji razvoj u 17 točaka. Navest ćemo neke od njih koje su pobježe interesantne za našu struku i granu privrede.

Prva ocjena u rezoluciji u vezi je s početkom javljanja ozbiljnih znakova narušavanja ravnoteže između prirodnih rezervi kvalitetne vode i potrebe stanovništva i privrede. Stupanj razvoja naše privrede i društva i iskorištenosti vodnih rezerva još uvijek, uglavnom, dopušta pronalaženje usklađenih i racionalnih rješenja u ovom smislu, ukoliko dalji razvoj vodoprivrede bude usmjeravan dugoročnim programskim orijentacijama, uz prethodnu konzultaciju svih zainteresiranih za vodu u i u vezi s vodom.

Konačni zaključak Savezne skupštine je, da ona smatra, da sve društveno-političke zajednice i zainteresirane radne i druge organizacije razmotre probleme vodoprivrede i na osnovu stavova utvrđenih rezolucijom donesu odgovarajuće odluke i programe aktivnosti, u cilju provođenja jedinstvene politike u oblasti uređenja, korišćenja i zaštite vode.

Jedinstvo režima vode mora se očuvati donošenjem kompleksnih vodoprivrednih osnova, a granice društveno-političkih zajednica neka ne budu granice samoupravnog organiziranja i dogovaranja u oblasti voda, da bi se postigla najpovoljnija i najekonomičnija rješenja. Vodoprivredne osnove i prostorni i urbanistički planovi se usklađuju. Parcijalna tehnička rješenja treba smjelije napuštati, ako se ustanovi, da se ne mogu uspješno uklapati u buduća kompleksna rješenja.

Nedostajanje odgovarajućih službi i inspekcija omogućuje, da se u praksi često izvode nestručni i za privredu i društvo štetni radovi na vodama i u vezi s vodama. Izdavanju građevnih dozvola za određene objekte vrlo često ne prethodi izdavanje vodoprivrednih suglasnosti, kako je to zakonskim propisima određeno.

Investicije u vodoprivredi trebaju dobiti svoje mjesto u općoj investicionoj politici, prema ulozi koju

vodoprivreda ima u politici općeg razvoja. Sistem financiranja radova treba prilagoditi principu nedjeljivosti vodotoka i izgradnji kompleksnih i sinhroniziranih objekata.

Financiranje obaveza društveno-političkih zajednica vrši se iz sredstava fondova voda, koji se obrazuju od vodnog doprinosa i drugih prihoda. Vodni doprinos u načelu treba tretirati kao opću obavezu, koju plaćaju sve radne organizacije i individualni poljoprivredni proizvođači. Proširenjem kruga obveznika vodnog doprinosa treba da se postigne pravičnija raspodjela troškova za uređenje vodnog režima i obranu od poplave.

Pored vodnog doprinosa kao opće obaveze treba uvesti i dodatni vodni doprinos, koji bi bio osnovan na ekonomskim kriterijima polazeć od količine iskorišćene vode i količine i stupnja zagađenosti otpadnih voda.

Izgradnju objekata i postrojenja u vodoprivredi treba kreditirati pod povoljnijim uslovima u pogledu dužine rokova otplate i visine kamatne stope, jer su i ovi objekti od općeg interesa i poboljšavaju opće uvjete privređivanja.

Potrebno je u prvom redu postići preduvjete za snabdijevanje stanovništva vodom putem osiguranja dovoljnih količina kvalitetne vode na izvorištima.

Snabdijevanje stanovništva vodom treba da ima prednost u odnosu na ostale korisnike vode.

U sklopu kompleksnih vodoprivrednih rješenja treba posebnu pažnju posvetiti onim privrednim granama i disciplinama iz oblasti vodoprivrede, čiji je razvoj ekonomski opravdan samo u sklopu kompleksnog rješavanja. U takvim slučajevima treba dati podršku i sportskom ribarstvu na rijekama i jezerima u cilju stvaranja masovnih navika za ovu vrst rekreacije.

Ribnjačarstvo se u rezoluciji posebno ne spominje, nego se tretira kao jedan od korisnika voda u poljoprivredi, te ima ravnopravnost među istima, ali pred svima daje se prednost snabdijevanja stanovništva vodom. Prema tome, stari ribnjaci mogu postojati i novi se mogu graditi, samo ako budu priznati i uključeni u dugoročnim vodoprivrednim osnovama pojedinih slivnih područja.

Inž. J. BAUER